

Trời Ơi Tại Sao Đà Lạt

Em nói em không làm thơ...bởi vì em đâu có biết! Thế mà...lời em tha thiết, nó, giống như một bài thơ! Hồi xưa, có ga Càbeu, xe lửa dừng anh nghe lạnh...có cái gì kia...lóng lánh...Trời ơi ánh mắt người ta! Người ta...hay một nụ hoa? Ôi chao nụ hoa hồng trắng! Té ra đó là ánh nắng...Té ra đó, một bài thơ!

Xe lửa bỏ ga Càbeu. Xe lửa leo lên Cầu Đất, sao anh nhớ hoài đôi mắt / của em / mãi vậy hỡi em? Em nói hay em làm duyên / mà lời của em như mật / mà xanh như trà Cầu Đất...Anh biết anh yêu em nhất / không ai có thứ nhì đâu! Em viết cho anh mấy câu / lời nào cũng thơm như gió / chắc là lúc đó hoa nở / ôi đóa hồng trắng Dran...

Anh nghe tin em sang ngang / năm em mới lên mười bảy. Anh thấy nước mắt anh chảy / xuống lòng bàn tay thư sinh! Hồi đó là thời chiến tranh...anh thi Tú Tài anh rớt. Thì thôi! Đời người trót quớt...Thì thôi! Tuổi trẻ, đời trai...Một câu em viết, nhớ hoài: Người-Ta-Sống-Vì-Hy-Vọng. Thưa em, và anh đã sống...sống nhìn con sáo sang sông...

Chim quỳên ăn trái nhãn lồng...chim xanh thì ăn gì nhỉ? Chiếc xe ngựa qua Thạnh Mỹ, vó ngựa dập dồn dập dồn. Rồi anh bước xuống Filnôm...tối rồi, hết lên Đà Lạt! Anh ngủ một đêm mưa tạt, quán rừng người Thượng bao che...

*

Mấy mươi năm rồi, không dè, gặp em nghe lời như cũ...như những lời thơ Eo Gió! Nhớ quá đi em, Càbeu! Nhớ quá xe lửa ngày xưa...bây giờ đường rày đâu nữa! Em hiện ra như duyên nợ nặng lòng anh mấy kiếp, em? Bài thơ của em tiếng chim...anh sẽ đi tìm tiền kiếp...anh sẽ theo em và kịp...nhìn hoa hồng trắng nở bông!

Nhìn hoa hồng trắng nở bông...Anh biết em đã có chồng...Anh nhớ Sống-Là-Hy-Vọng...là bên này sông đứng ngóng, là lời em nói, chớ ai? Đâu có một người thứ hai...Trời ơi tại sao Đà Lạt?

Trần Văn Lệ

